

[Hølge Larsen.]

Det er også blevet sagt i dag, at det, der her er foreslået, betyder, at fagorganisationerne har fået alt. Men det er jo ikke rigtigt. Enhver kan blot prøve at sammenholde de ønsker, der blev stillet op som generelle af fagorganisationerne i begyndelsen af januar, med det, som nu gennemføres, så vil han se, at det ikke er rigtigt. Jeg vil gerne i den forbindelse — da jeg synes, det er et særdeles positivt træk — fremhæve, at man fra fagorganisationernes side har forstået og erkendt nødvendigheden af tilbageholdenhed i år og af, at generelle løntillæg først kommer til næste år.

Derefter vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om tendenserne til lønglidning. Det nævnes i bemærkningerne til lovforslaget og fremhæves også i flertallets afsnit af betænkningen til lovforslaget, at det er en forudsætning, at disse tillæg ikke skal medføre en afsmitning eller nogen lønglidning. Dette bestrider man fra oppositionens side, idet man hævder, at der netop vil ske en sådan lønglidning. Hvordan ved man nu det? Om de 68 mill. kr. ved vi, at de 8 mill. kr. skal gives ud inden for landbrugsområdet. Her er der vist ingen større mulighed for afsmitning. Af de øvrige beløb skal en væsentlig del — hvor stor afgøres af organisationerne selv eller af en uvildig opmand, hvis organisationerne ikke kan enes derom — bruges til forhøjelse og dermed en vis udgligning af kvindernes dyrtidstillæg. Det kan dog vist formentlig heller ikke på nogen måde føre til lønglidning. De øvrige beløb, der netop gives til de lavest lønnede, skulle heller ikke kunne give den lønafsmitning, man frygter for, fordi de jo ikke ledsages af nogen forskydninger af lønsatserne inden for de forskellige fagområder, sådan som det skete ved overenskomststafslutningen i 1961 og også i 1958.

Når jeg nu tænker tilbage på den tale, det ærede medlem hr. Axel Kristensen holdt i formiddags, ja, så må jeg sige, at jeg forbavses — det er måske endda et mildt udtryk — forbavses over den meget udførlige

brugsanvisning på lønglidning, det ærede medlem i realiteten gav i sin tale. Det var en anvisning på, hvorledes man kunne gå fra én arbejdsgiver til en anden og kræve højere løn — altså det, man netop skulle undgå. Det undrer mig, at en repræsentant for partiet venstre kan holde en sådan tale. Der skulle netop i hele det system af lovforslag, som her er til behandling, og som nu kan ventes gennemført i næste uge, ligge et middel til at modvirke tendenser til lønglidning. Det skulle ligge i pris- og avance-lovens bestemmelser om, at lønglidninger ud over det, som ligger i overenskomsterne og i loven om forlængelse af kollektive overenskomster, ikke kan medregnes i priserne. Jeg ville dog tro, at erhvervslederne ville være interesseret i netop at benytte de midler, man her får, til at modvirke lønglidning, og så ser man altså det modsatte, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen næsten giver anvisning på, hvorledes lønglidning etableres.

Det blev under debatten i går om jordlovene sagt — jeg tror, det var den højt-ærede justitsminister, der sagde det — at vi i Danmark er en befolkning på 4½ mill. mennesker inden for et lille område, og vi må kunne tilrettelægge udnyttelsen af landets areal på en sådan måde, at vi alle sammen kan være her. Jeg tror, vi kan overføre dette billede på den økonomiske situation, vi er i i dette forår. Vi er 4½ mill. mennesker, som må kunne vise så meget sammenhold, så megen disciplin, at vi i fællesskab prøver på at løse de økonomiske problemer, vi står over for. Vel er de store, men de er dog ikke større, end at de indkomster, man havde i fjor, vil man kunne opretholde i år, og så vil der komme dette fordelingspolitiske til, at visse af de lavtlønnede og de socialt svageste får en forbedring i deres indtjening. Det skulle ikke være umuligt at gennemføre dette ved den fornødne selvdisciplin og det fornødne samarbejde, og det er netop en af tankerne i den økonomiske samordnings idé, at man skulle kunne etablere et sådant samarbejde